

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w U.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia wymienionych

wyżej przesłanek, mających charakter publicznoprawny. Na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega nie tylko na sformułowaniu tego zagadnienia ale i na przedstawieniu wyczerpującej argumentacji jurydycznej, prezentującej zarówno stanowisko własne jak i stanowisko judykatury i nauki, wykazujące wątpliwości prawne i rzeczywistą potrzebę wyjaśnienia ujętych w zagadnieniu tychże wątpliwości. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w orzecznictwie, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymienionych kryteriów. Skarżący sformułował co prawda pięć zagadnień prawnych, jednakże w ogóle ich nie uzasadnił, co nie pozwala przyjąć, że w sprawie występują wątpliwości prawne.

Nie ma też wystarczających podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro skarżący nie sprecyzował jakiego rodzaju uchybienia, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, popełnił Sąd drugiej instancji. Skarżący co prawda odnosi się do ustaleń faktycznych oraz ich oceny dokonanej przez Sąd Apelacyjny, z uwagi jednak na treść art. 398¹³ § 2 k.p.c. wskazywane przez niego uchybienia nie mogą stanowić uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanka oczywistej zasadności oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście

uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia; oczywiste jest bowiem to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).

aj